

Отговарятъ два сиви сокола :

— Ой те Гюро, ти нашъ сайбийо,
Вчера бѣхме у вашето село,
Кжщи ти сж пусти, опустѣли,
Двори ти сж в'пелинѣ обраснали,
Срѣдъ пелина дърво яворово,
На дървото до три кукувици.

Първа кука вечерь и сутрина,
Втора кука, татъкъ нейде, нейде,
Трета кука и хичъ не прѣстава.

Отговаря Гюро тъмничаринъ:

— Ой ви вази два сиви сокола,
Дѣто кука вечерь и сутрина,
Това ми е мое първо либе,
Че ще вечерь другарь да посрѣща,
А сутрина другарь да изпраща.
Дѣто кука татъкъ нейде, нейде,
Това ми е мойта мила сестра,
Тя си кука, кога за менъ сѣти;
Дѣто кука и хичъ не прѣстава,
Това ми е мойта стара майка,
Тя не може мене да забрави.

Вълче и язовецъ.

(Басня).

Хвалило се вълче, че родѣтъ му е славенъ. — „Всички, казвало, ни знаятъ, всѣкждѣ отъ насъ се боятъ : и въ гората, и въ полето, и въ селото“.

Като слушалъ това самохвалство покатерилиятъ се на дървото язовецъ. казалъ на вълчето: „Наистина ви познаватъ, всички ви знаятъ, но само добро за васъ никой не казва“.

